

Михайло Карпінець

Молодість. Безсумнівно, для кожного із нас цей період життя є чудовим часом великих можливостей, коли ми, сповнені сил, енергії, творчості та амбіцій, із запалом та азартом в очах готові «перевернути гори» і не боїмося ризикувати. Водночас цей етап, наша молодість, є складним періодом особистого життя, бо ми неодноразово постаємо перед важливими рішеннями, а саме - вибором того напрямку, у якому рухатиметься наш життєвий корабель. Поруч кожного із нас є порадники – ті, які часто вказують нам, якого курсу слід дотримуватися і що саме потрібно обрати. Здебільшого, це наші батьки, друзі чи інші близькі люди. Як зробити правильний вибір? Чи вказаний кимось іншим напрямок нашому кораблю завжди матиме правильний курс і для нас буде добрим? Чи не зверне він когось із вірного шляху? Чи буде вибрана кимось для нас майбутня професія мила нашому серцю? І що робити, якщо відповідь на усі ці питання буде негативною? Шукаючи відповіді на ці питання, ми і поведемо далі наші роздуми.

Мабуть, у цьому світі немає людей, які не хотіли б бути щасливими, а також відчувати, що їх люблять. Звісно, ці прагнення у серце кожного із нас заклад Господь. У них є і людська складова, тобто що робимо ми для того, щоб бути щасливими і любленими. Важко відповісти на питання, чи людина є щасливою, якщо обрала немилу своєму серцю працю, до виконання якої з великим небажанням потрібно себе змушувати щодня. Тому, коли постає питання вибору професії, слід поставитися до цього дуже серйозно та відповідально. А у випадку помилкового вибору професії зрозумівши, що та робота, яку зараз виконуєш – це не те, не твоє, – потрібно зібратися думками і силами, аби визначитися з тим, що дійсно є твоїм, від чого ти є щасливим, і яка праця приносить тобі задоволення. І нічого страшного, якщо, присвятивши певній професії 5 років свого життя, ми її покинемо, адже є ще решта життя, яке ми можемо прожити інакше і бути щасливими від того, що робимо.

Найперше, що слід зробити молодій людині перед таким відповідальним рішенням, – це ознайомитися зі світом професій, яких налічують близько 50 тисяч. Впродовж років

навчання в школі молоді люди мають чимало можливостей дізнатися про них набагато більше, ніж це могли зробити, наприклад, наші батьки. Завдяки високорозвиненим технологіям легко дізнатися детальніше про кожну сферу праці, можливості та обов'язки її робітників, тенденції, тренди та потреби роботодавців. Проте ці так звані «плюси» у виборі професій є доволі небезпечними для молодої людини. Адже мріючи про повні валізи зелених купюр, найновішу модель макбука або айфона, власне житло у великому місті чи про інші достатки світу цього, обраний шлях може піти не за покликом серця, а опинитись у полоні своїх же матеріальних благ і, навіть здобувши великі прибутки, бути помилковим подібно до юнака, який, хоч і мав великі багатства був нещасним і питався у Христа: «Чого мені ще бракує?» (див. Мт 19, 16-22).

Буває і так, що небезпекою для особи, яка знаходиться перед доленосним вибором праці, можуть стати її ж батьки. Безсумнівно, що в такому випадку тато і мама бажають своїй дитині лише добра, а їхні аргументи здаються розумними і надзвичайно переконливими. Але прагнучи здійснити свою мрію, виправити помилки своєї молодості чи просто бажаючи достатків і гараздів дітям, батьки можуть скерувати їх не в те русло, яке їм підходить. Родичі інколи помиляються і можуть обламати дітям крила, бо самі можуть не усвідомлювати, що вказана ними дорога виявиться нещасливою для дітей. Трапляються різні випадки нав'язування свого бачення: «маєш стати юристом», «будеш банкіром» або «я бачу у тобі священника». Втім, такий спосіб може призвести до того, що за кілька років батьки ризикують почути від своєї дитини, що зіпсували їй усе життя. Блаженніший Любомир такі батьківські дії називає благородним насильством, яке приводить до нещастя на все життя. Найкращим варіантом для батьків у такій ситуації залишається спостерігати та підтримувати свою дитину у її виборі, не нав'язуючи своєї думки, не змушуючи робити те, чого дитина не хоче, поважаючи її свободу вибору.

Ще одними так званими помічниками у виборі майбутньої професії є наші друзі та близькі люди. Ми проводимо із ними багато часу, можливо, навіть довіряємо свої таємниці і часами виливаємо їм свою душу. Тому цілком логічно, що у розмові із товаришами ми говоримо про свій майбутній вибір праці. Однак і тут існує небезпека допуститися помилки. Хоч ми самі цього не розуміємо, але іноді наші друзі впливають на нас більше, ніж батьки. Наприклад, їхній вибір професії може здаватися кращим за наш, і ми його копіюємо. Тоді молода людина, наслідуючи свого товариша, йде навчатись до одного навчального закладу із ним «за компанію», але згодом розуміє, що це рішення було помилковим.

Блаженніший Любомир у одній бесіді із журналістами, відповідаючи на питання про покликання, зазначив, що кожна людина має щонайменше три покликання: до життя, до щастя з Богом та індивідуальне покликання, яке слід розпізнати, прийняти і за ним жити. Це третє покликання – запрошення до певної професії, через яку ми будемо освячувати і

преображати творіння. Господь нам дає різні дари і таланти. Немає людини, яка від Нього не отримала б зовсім нічого. Це схильності, можливості та здібності, і потрібно бути уважним до того, чим Бог нас обдарував. Тому тільки від нас самих залежить, чи станемо ми тими, ким могли стати, і чи скористалися ми можливістю зробити бодай одну, але величну річ, гідно і правильно обравши свою професію ідучи за покликом свого серця.

Незалежно від мотивів та зовнішніх впливів і порад, якщо наша професія і праця не є за покликанням, якщо є немилою нашому серцю, ми не будемо щасливими. Як же ж тоді вибрати працю? Як розпізнати, до чого лежить наше серце? Найперше слід розпізнати, чий голос звучить із нашого серця. Це голос Господа. Саме Він для кожної людини приготував певну життєву дорогу, і, йдучи нею, людина зможе відчувати себе щасливою. А почути голос Божий ми можемо у молитві, яка є діалогом Бога та людини. Однак від нас залежить, пристанемо ми на Його пропозицію і розпочнемо діалог із Ним, чи Його поклик залишиться лише монологом, і нас, як наслідок, переслідуватиме відчуття нереалізованості і непотрібності. Звинувачуючи інших за наш помилковий вибір професії, насправді будемо винними ми самі, бо не прислухалися до плану Бога щодо нас і не захотіли обрати запропонований Ним шлях.

Михайло КАРПІНЕЦЬ, За покликом серця // СЛОВО №3 (83), вересень-листопад 2020